

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

Schiarhiereu NIL DOROBANȚU

APOCALIPSA

VOL. 1

**Editura
Floarea de april
2018**

Cuprins

Motto	3
Scurtă biografie.....	5
Biserica din inimi	9
Apocalipsa	15

Apocalipsa

Introducere

Nu se putea explica ultima carte profetică a Noului Testament, întrucât nu era trăită și experimentată. Au fost antihriști și prooroci mincinoși, fiare și desfrânate, dar niciodată nu a fost lepădarea pe față de Hristos ca azi, încât toată Apocalipsa se împlinește în zilele noastre în marș eshatologic. Cei dinainte nu gândeau și nu-și imaginau că se poate întâmpla așa ceva. Chiar Sfântul Ioan trebuie să înghită cuvântul proorociei ca să-l scrie; Sfântul Apostol Pavel nu poate explica decât apropierea; Sfântul Ioan Gură de Aur în toată exegeza nu-l explică; că toți, care vorbesc despre sfânta carte apocaliptică, nu au realitatea prigoanei antihristice în față. Ei, în temniță, puteau predica și scrie, chiar făceau Liturghie, ca Sfântul Lucian. Iar pe rug sau în arenele romane, în priveliștea muceniciei, predicau pe Hristos, minunile se țineau lanț și biruiau pe cele păgâne și vrăjitoarești. Era mai ușor de contrazis păgânismul, cu caraghioasa idolatrie și magie, ori les majestatis, însă azi s-a făcut tăcere în ceruri. Minuni nu mai au loc, toți par părăsiți, Hristos nu mai are unde să-Și plece capul pe Terra. Satan se trufește cu știința, pacea, egalitatea, progresul, înțelepciunea etc. Schimbă idolatria din templele păgâne în laboratoare terestre, se preface că luptă contra ideilor false, obscurantismului, superstiției, închistării egoiste etc, dar pe lângă ele dă lovituri dogmaticii și misticii ortodoxe creștine. Ateii se preface că luptă contra sclavagismului, imperialismului, capitalis-

mului, însă răd pe față de creștini, prohibind orice slujbă, predică, procesiune religioasă etc. Noi știm că totul în Sfânta Biserică Ortodoxă este revelat, iar creștinii, tot ce fac, administrează prin descoperiri. Toată pictura și iconografia, toate sărbătorile au la bază teofania și cuvântul ceresc tainic; chiar Apocalipsa este o descoperire evidentă pentru aceste timpuri. În fiecare generație și prigoană se potrivea cuvântul profetic, dar ca acum, să fie balaurul roșu pe față (URSS), pecetea la vândut și la cumpărat, nu a fost niciodată atât de învederat și dovedit. Iată taina Legii în corelație cu taina fărădelegii. Hristos lucrează în taină adevărul, satan pe față propaganda materialismului dialectic. Ateii se fălesc cu lumina, dar e rușine și a grăi ceea ce lucrează ei la întuneric. Va veni un timp de tiranie, în care ateismul dus la paroxism va corupe tot cosmosul. Vicleșugul, mânia, desfrânarea, minciuna vor grăbi venirea antihristului, a cărui lucrare a început în formă incipientă și înaintemergătorii lui pregătesc calea spre iadul asfaltat al întregii umanități. Deci poate fi înțeleasă apocalipsa de oricine azi, în mod practic și experimental ad-hoc, vizibil și palpabil. Zilele lui antihrist sunt mici ca și el, pline de răutate și negație, păcat și plictiseală, dar ziua lui Hristos e „ziua cea mare” (Apoc. 6, 17). Cine va putea să stea în picioare, când se va înălța în mod vădit adevărul? Chiar seminția lui Dan, a lui antihrist, se va cutremura și nu-și va mai afla loc, însă peste noi vor veni prigoane subtile, de nesuferit. Mai e un „vai” la urmă, mai prelung și mai sfâșietor, ca al omului în agonie. Tot ce se spune în cartea Apocalipsei despre cei răi, fiare și bestii, sunt puteri satanicești în acțiune subminantă. Dar, dacă satan e slobozit, totul nu are nicio stăpânire și nicio forță, decât în rău, moarte, răz bunare, păcat etc. Însă puterea e a lui

Hristos, că și iadul și moartea, proorocul mincinos și antihrist etc vor fi aruncați în iezerul cel de foc, în moartea a doua. Iată moartea morții. Hristos e învierea vieții. Satan lucrează cu vicleșug, ură și mânie, iar ucenicii lui, atei, colaborează cu el. Leul răcnește spre mântuire: „*Hristos a strigat cu glas tare, cum răcnește un leu*” (Apoc. 10, 3), dar și satan răcnește ca un leu, căutând pe cine să înghită. Hristos este „*Miel înjunghiat, având șapte coarne, șapte ochi, șapte duhuri, șapte tunete cu glasuri*” (Apoc. 5, 6), care pecetluiesc (Apoc. 10, 4), dar și satan se arată ca miel și lup (Apoc. 13, 11), îmbrăcat în piei de oi. Ioan pecetluiește, înghite și cartea, pentru că pecetluiește din nou și apoi proorocește și va predica la tot cosmosul (Apoc. 10, 11), împreună cu Enoh și cu Ilie. El spune numai la doi aleși, dar e vorba și de Ioan, cum specifică în capitolul 22, versetul 8: „*Eu, Ioan, mărturisesc că am auzit și am văzut*” teofania și misiunea de la vremea vremii. Iar de cei doi sfinți, afară de el, spune, în capitolul 11, că sunt măslini milostivi și feciorelnici, sfeșnice de lumină divină, asceți în saci, predicatori cu minuni și putere. Din nou va veni peste cosmos minunea și puterea lui Hristos, în taine și descoperiri revelatorii. Biserica se va măsura, pentru că de pe acum e dată în mâna ateilor și a urâciunii pustiirii (Apoc. 11, 2), se face intrarea fiarei la locul cel sfânt prin concursul de împrejurări viclene, antihristice. Hristos are puterea în veci. În Biserica triumfătoare nu a putut intra satan, nici când era înger luminat; în biserica de zid, ca în tot ce e materie, poate satan să se răz bunare, însă totul e praf și pulbere. Cele trei duhuri ale lui satan, în formă de broaște, se luptă cu trupuri și cu ziduri. Asta e decadența lor și ironia vicleșugului care cade tot asupra lor. Cei care nu vor să-L iubească pe Hristos, deci să plinească singura

poruncă ce include Legea și profeții, vor veni de frică (*delirium tremens*) la El, prin calamități și prigoane înfricoșătoare. În Apocalipsă e o anarhie și o babilonie întregă de prigoane, pedepse, mâni, răzbunări, sânge, groază, distrugerii, fiare, ură, persecuții, chin, moarte, vaiuri etc. De aceea nu s-a putut pricepe până în zilele de azi, când vedem babilonia comunismului și ateismului militant în acțiune deplină și pe față, ridicându-se încet pe nisipul pe care se sfârșește fiara din mare și fumul adâncului (Apoc. 9, 1-2). Înainte de a veni al treilea „vai”, împărăția lumii va trece în mâna lui Hristos în veci (Apoc. 11, 15). Semne sunt azi și rele despre sfârșit. Balaurul roșu ateu, care omoară sfinții și distruge biserica de zid, încearcă și contra Maicii Domnului, dar nu o poate distruge. Cei sfinți vor birui balaurul ucigaș de creștini. Semnele rele sunt mici, dar Maica Domnului e Semn mare, cu luna sub picioare și cu douăsprezece stele pe cap, în teofania descoperită azi tuturor. Va cădea semiluna sub picioarele ei, împreună cu steaua ateistă și sateliții, se vor ridica cele douăsprezece stele apostolice eshatologice. Balaurul dă cu apă (Apoc. 12, 15-16), dar nu are puterea să arunce foc, deși face prin înșelătorie să se coboare foc material din cer. Ne e silă să vorbim despre satan și ciracii lui, căci nici ei nu vorbesc de bine pe Hristos și Ortodoxia creștină, dar trebuie să demascăm răul cu vehemență. Antihrist vrea să pună pecetea și pe frunte și pe mâna dreaptă, în lucrare, în ascuns, ca o taină a fărâdelegii cu fiara apocaliptică, pe când Hristos pune pecetea Duhului Sfânt pe față și pe frunte, chiar și numele preasfânt al lui Dumnezeu: „Aveau scris pe frunte numele lui Hristos și al Tatălui” (Apoc. 14, 1). În timp ce Hristos e uitat sau hulit, „tot pământul (nu cerul sau iadul) se miră de fiară” (Apoc. 13, 3-12; 17, 8), de

comerțul și știința ei ateistă. Vor plânge toți negustorii și savanții, teoreticienii, esteticienii, cei fără de Dumnezeu, când va veni mânia lui Hristos peste toți. Nimeni nu poate explica Apocalipsa decât la timpul exact al întâmplării apocaliptice. Azi pecetea se deschid, a început prigoana și „începătura durerilor”, dar va veni și mai rău. Va mai fi libertate pentru creștinism, comunismul se va prăbuși, dar va fi înlocuit cu alte și alte forme de ateism și negație. Ateismul se metamorfozează mereu, ascunzându-se sub alte măști, însă Ortodoxia creștină nu va putea fi biruită. În toate încercările ce vor veni, Hristos va întoarce cu secera Sa pe mulți, prin Trupul său euharistic și predică (Apoc. 14, 6), precum și prin Sângele Lui (Apoc. 14, 18-19), dar ateii, vărsători de sânge creștin, vor bea sângele din linul mâniei divine (Apoc. 14, 20). Cosorul ascuțit e și arma lui Ilie, la pârâul Chison, contra proorocilor mincinoși, dar e și cuvântul adevărului. Strugurii sunt creștinii evlavioși și buni, ce vor fi adunați în slujba lui Hristos prin martiraj. Că bisericile și mănăstirile se vor desființa și aleșii, cinul monahal și clerul, se vor trezi. Ateii lucrează pe baza materială și cantitativă și pe temeiul majorității norodului ignorant, decadent și păcătos. Cu atât mai mult, cu cât utilizează numai păcătoși, ateii și antihriști. Dar e vorba de minoritatea care are dreptate, nu în sens oligarhic sau aristocrat etc, ci în sens creștin de „turma cea mică”; sau în sens filosofic de „unitas multipli” - doi sau trei în numele adevărului. Chiar Moise, Iisus Navi, Ghedeon etc, aleg puțini să lucreze taine, iar Hristos a ales douăsprezece, apoi șaptezeci, apoi șapte. E vorba de lumina de sub obroc, de cetatea de pe munte, de sămânța de muștar, de mărgăritar, calitate (*qualitas*), nu cantitate (*quanta*). Satan se urcă azi tot mai sus, măcar în cerul

bisericii de zid, până la locul cel sfânt, dacă nu a putut în cerul cel sfânt al lui Dumnezeu să urce, ori în biserica vie din fiecare ortodox ales al lui Dumnezeu. Însă, dacă se răzbună azi satan și ciracii lui pe sfinți, va veni și mânia lui Hristos peste ei. Odată cu venirea „ω” la sfârșit a lui Hristos, va da putere Dumnezeu la toți creștinii dezlegați, împărtașiți și prigoniți. Iată necesitatea Euharistiei continue și a predicii, ba încă și inhaerenta binefacere a prigoanelor ce vin peste noi. Toți dreptii vor avea putere atunci de la Hristos, apoi tot cosmosul (*quinta aesentia*), regn mineral cu cele patru stihii (*apă, foc, aer, pământ*), flora și fauna- toate se vor ridica contra antihriștilor: „*Codrul, ramul îmi este prieten numai mie, iară ție dușman este; dușmănit vei fi de moarte, fără a prinde chiar de veste*” (Eminescu, Scrisoarea a III-a). Tot cerul și pământul se vor ridica împotriva lui satan. Cum adică, să fie toate cele sfinte defăimate și Hristos să tacă? Să distrugă chipul lui Dumnezeu în om, iar Hristos să nu Se răzbune? Să se dea cinste lui antihrist, iar Hristos să fie vândut, negat, uitat? Adevărul Se va ridica, iar minciuna se va dărâma. Hristos așteaptă azi așa smerit și vorbește pe șoptite, pentru că trebuie să se împlinească cele scrise în Scripturi. Și mai degrabă cerul și pământul vor trece, dar cuvântul nu va trece. Ba încă și această slobozire a răului, a satanei, a lui antihrist etc, este tot o dovadă a existenței lui Hristos, a dreptății și adevărului, care se ține de cuvânt. Dar mai ales a puterii lui Hristos, Care din mărinimie și loialitate lasă pe lașul de satan ca pe un șoarece, vierme, viperă, în ultimile lui zvârcolituri, să mai roadă, să lingă și să muște. Chiar în țările creștine este o libertate a conștiinței și o dezlegare a răului și a negației, o clemență și o înaltă înțelegere de a nu tiranisi pe nimeni, ci de a îndrepta, dar

la atei e o ură și o dictatură numai asupra celor buni. De altfel, „*dictat-ură*” înseamnă a dicta și porunci ură. Hristos va vărsa potirul al cincilea peste scaunul de domnie al fiarei: „*Și împărăția fiarei va fi acoperită de întuneric... oamenii își mușcau limbile de durere și au hulit*” (Apoc. 16, 10). Cuvântul ceresc profetic apocaliptic vorbește la perfectul compus și imperfect, ca un trecut istoric, deși e vorba de viitor, pe canavaua timpului și în cadrele temporalospațiale. Hristos, din veșnicie, vede victoria, iar pe Sfânta Cruce a efectuat toată jertfa ce se repetă fără sânge în Euharistia liturgică. Nouă, celor din vremelnicie, ne rămâne doar să intrăm pe calea și ușa cea strâmtă, plasându-ne în canavaua veșniciei și a infinitului. Pentru Hristos, totul „*s-a săvârșit*” de când a strigat de pe Sfânta Cruce. Ce ușor de împlinit e creștinismul și cât de adânc trebuie să ne cucerim în fața puterii Dumnezeului nostru! Fiara face azi semne mincinoase (Apoc. 16, 14), dar Hristos strigă din nou în cuvânt ceresc, din Scaunul de Domnie, din cer: „*S-a isprăvit!*” (Apoc. 16, 17). Steaua roșie e satanică, că lucifer a fost inger și stea luminată, însă, ajungând cărbune întunecat, vrea să înșele pe antihriști să urce la stele (*de aceea au și inventat mincinoasa astronomică*). Antihrist, prin ciracii lui din cler, nu ne lasă la potirul lui Hristos, îndemnându-ne la paharul demonilor și, în sfârșit, la „*potirul de aur plin de spurcăciuni și de necurățiile curviei ei*” (Apoc. 17, 4). Desfrânata fiară are și ea nume de taină chiar pe frunte. Tainele lui Hristos sunt din ceruri și din înălțime intrupate în smerenie, în iesle, pe Cruce etc, dar taina fărădelegii vine din adânc, adică proletariatul, robia, minciuna, parveniția, semidoctii, pedanții, atei etc. Vedem că fiecare fiară se ridică din adânc de iad, de mare, nisip, apă etc. Fiara desfrânării (*incepând de la Izabela, Irodiada,*

Salomeea, Eudoxia etc) este îmbătăta de sângele sfinților și al mucenicilor lui Hristos (Apoc. 17, 6). Înșelarea este, în mod special, asupra celor ce s-au înșelat pe ei înșiși, a fariseilor care nu vor să primească niciun sfat de la nimeni, decât de la fiară, prin modernism și minciună diabolică. Cum are Hristos șapte Sfinte Taine, imită și fiara prin cei șapte munți, altare, locuri înalte etc (Apoc. 17, 9), însă toate tainele fărădelegii fiarei merg la pierzare împreună cu ea (Apoc. 14, 8-11). De ce? Că ateii și antihriștii, mincinoșii și păcătoșii iubesc mai mult vanitatea, slava deșartă, vremelnicia, munca, păcatul etc, decât pe Hristos. Chiar stăpânirea fiarei e tot prin „împlinirea cuvântului dumnezeiesc” (2 Tesaloniceni 2, 11), de aceea Hristos este atotputernic. El nu vrea să Se răzbune pe împărații creștini, ci pe fiara care va lua stăpânirea tuturor împărățiilor pământului (Apoc. 17, 18). Comuniștii se zbat în lung și în lat zadarnic, fără vreun scop veșnic, avere nu fac, muncesc veșnic pe Terra, arvunindu-și munca în iadul veșnic. Pentru ce muncesc ei? Ce rost are zbaterea de sisif și chinul lui Tantal? Babilonia aceasta, în care zac minciuna și prigoana, ne deschide mintea să pricepem Apocalipsa, altfel am putea crede că toți oamenii au înnebunit pe pământ. Nu se poate tâlcui nimic din ea, dacă nu privim orgiile, ororile, tirania, temnița și minciuna antihriștică în față, de aceea avem datoria să o demascăm pentru vremurile viitoare. Nu vor pricepe cei de azi, îmbățați de păcat și de minciună, dar măcar sfinții și mucenicii sfârșitului vor avea documente profetice. Deși nici ei nu vor avea nevoie de scrisul meu, căci Hristos îi va lumina și îi va conduce direct ca pe noi, cei prigoniți, mici și slabi, urâți de toți. Temnița din latura ateilor, prohibirea prediciei, sângele mucenicilor vărsat, adevărul răstignit, minciuna la

putere, toate sunt semne ale apocalipsei vădite. Vor pieri fiarele și antihriștii: „*Vai, vai, vai! Atâtea bogății, într-un ceas s-au prăpădit... prefăcute în pustiu*” (Apoc. 18, 16-19). Atunci se vor găsi sfințele moaște, sângiuirile mucenicilor „*celor înjunghiați pe pământ*” (Apoc. 18, 21). Dacă antihriștii varsă sânge nevinovat, totuși Hristos va da la fiecare Euharistia împreună cu dezlegarea. Împăratul Împăraților și Dumnezeu Dumnezeilor (Apoc. 19, 16; 1 Timotei 6, 15) va pogorî duhurile și numele sfinților pe pământ. Care vor fi cuvioși și vrednici vor primi harul fiecărui sfânt din Biserica triumfătoare, împreună cu cei trei sfinți vii, care trebuie să se mucenicească în vremea antihriștică. Satan se întrupează, se cuibărește, ca în șarpele Edenului și ca în duhul pitonicesc, în antihriștii și proorocii mincinoși care lucrează vădit fără cruce, icoană, moaște, dogmă și taine, ci cu fărădelege. Dar cu atât mai mult Hristos, Maica Domnului și toți sfinții vor coborî puterea dumnezeiască peste aleși și râvnitori. Cei răi din iad nu ar mai da ajutor răilor, așa de mult se chinuiesc. Doar avem pilda bogatului care vrea să catehizeze pe cei răi de pe pământ, din neamul lui, să nu vină în foc la el și să se ducă în Raiul cel triumfător. Satan e legat și iar dezlegat, dar la urmă, împreună cu proorocul mincinos și cu fiara, va fi aruncat în iezerul cel de foc. Desigur, acolo va fi și partidul muncitorilor, „*ce vor fi munciți zi și noapte în vecii vecilor*” (Apoc. 20, 10). Ateii nu mai muncesc pentru Hristos, ori măcar ca Adam, sub blestemul și ascultarea de Hristos, ci ca și Cain, Nimrod etc, contra lui Dumnezeu. În Cartea Vieții se scriu numai cei care se împărtășesc cu viața euharistică și viază conform poruncilor și voii divine. Va veni puterea lui Hristos și a sfinților, dar fără arme omenești, fără reclamă sau presă, fără demagogie sau

ajutor uman. Înșelarea satanei e cu unirea și adunarea neamurilor, a lui Gog și Magog (*mulțime*) a noroadelor de jos, neștiutoare și agramate. Până acum, săracii apărau pe Hristos, dar azi, încep și ei a se ridica mai amarnic contra Lui, prin vicleșug și ucidere. Va veni însă puterea lui Hristos. Noul Ierusalim e din ceruri, nu de pe pământ, ca și Hristos. Sionul nu a urmat pe Hristos, au fost suflete slabe și lașe, dar va veni din ceruri model de cer nou și pământ nou, Sion nou (Apoc. 21, 2). Din nou zice Hristos: „S-a isprăvit!” (Apoc. 21, 6). Astăzi Pomul Vieții e dat oamenilor, după ce li s-a refuzat în Eden. Din nou se va ridica tot blestemul, toți vor vedea pe Hristos teofanic și vor avea din belșug Euharistia. Să luăm în duh adevărul, să nu ne rătăcim, adăugând sau scăzând din adevăr, ci totul să fie primit real din gura și mâna lui Hristos cu vrednicie, nu cum sectanții atacă, prin versetele 18 și 19 din capitolul 22, Sfânta Tradiție. Însă aici e vorba tocmai de păstrarea tradiției și chiar ascultarea cuvântului ceresc viu, prezent. E vorba de a asculta mai mult de minciună decât de adevăr, dar e minciună, chiar în cea mai savantă știință, a lui satan. În paradoxul mincinosului, se descoperă că mincinosul minte chiar când spune adevărul. Noi nu vrem să primim fructul cunoașterii din gura șarpelui demonic, din rana lui Prometeu sau a lui Hefaistos, ci din gura și rănile lui Hristos. De altfel Hristos oprește epistemologia răului, a negației, prin prohibirea pomului cunoașterii binelui și răului. Ateii încep cunoașterea lor, așa de savantlăcă, printr-o nerecunoaștere și negare chiar a izvorului științei epistemologiei și al afirmației. Iată eroarea „*princeps-incipiens*”, „*ignoratio elenchi*”, chiar „*petitio principii*”. Ierarhia e în ceruri, Capul e în ceruri, cetatea și biserica e în ceruri, deci patria noastră este sus în ceruri. Sus la Iisus!

Amin, vino Doamne, Iisuse! E adevărat că bogații și-au făcut mediu și circumstanțe de basm și rai pe pământ, dar erau cu Hristos și Biserica. Însă bogații de azi sunt materialști cu totul, se târăsc pe gunoi și mănâncă pământ ca șarpele. Cum să mulțumim noi lui Hristos, că ne-a descoperit de veacuri tainele? Iată adevărata dragoste și milă. Hristos, de la început până la sfârșit, ne spune adevărul. Și doar l-am controlat în împlinirea istoriei vechi moderne și contemporane, dar satan numai înșelare, mândrie, minciună, viclenie, a dovedit. Nu avem vreo dovadă despre stăpânirea lui undeva, că nici în iad nu are putere. Iadul cu satan cu tot va fi aruncat în focul iezerului nestins. Ne mirăm cum îl urmează azi și cei aleși în minciună. Înfricoșată realitate, cutremurătoare. Am o râvnă să strig cu mii de trâmbițe până la marginea pământului, să se trezească tot neamul meu la realitate. Dar cine să mă audă? Vierme sunt, nu om, ocară oamenilor și defăimarea poporului! Învie, Doamne, lucrează cu mână tare și cu braț înalt! Mântuiește-ne, Iisuse, că pierim!

Să pornim de la „a” cu explicarea apocalipsei până la sfârșit „w”. Apocalipsa nu se aplică numai într-un cadru temporal-spațial, ci angajează în dinamica ei tot cerul, pământul și cele dedesubt. Dacă Faust, Divina Commedia, Paradise Lost, pot fi numite capodopere pentru planul tripartit, cer-iad-pământ, apoi cu atât mai mult Iov și toată Scriptura. Apocalipsa însă întrece orice așteptări, căci e sublimul și înfiorătorul în manifestare peste cosmos și haos în fiorii sfârșitului. Dacă e mare Sfânta Scriptură, Tradiție, având țesături de teofanii, revelații supranaturale, aruncate ca un văl de aur peste noroiul existenței terestre, apoi cât de mare și dumnezeiască e Apocalipsa, care e în continuă revelație, descoperire, teofanie? Chiar din primul